

REFRESH

pověštinou poděbradský občasník DDM Symfonie

CO VÁS ČEKÁ UVNITŘ ...

TÉMA:

- Vliv médií na děti
- Anketa: co si myslíte vy?

Souboj povídek:

- romantika Na konci duhy vs. fantasy Fala a Leo

REPORTÁŽ:

Evakuace lodi král Jiří na Labi - na vlastní kůži

Hrajte s námi:

Naše typy na PC hry

Recenze
Call of
Juarez:
The cartel

+

co-op pro 3 hráče, dobrý příběh, pozůstatky po westernu, 3 hlavní postavy, navazuje na minulé díly (potomek reverenda Raye)

-

horší grafika, staré akce, někomu se zde nebude líbit, že hrajete za policii a nemůžete hrát za bandity, zloděje atd.

|Jonáš Fér

TIRÁŽ

Olga Havránková

Petra Geldnerová

Ondřej Jeřábek

Daniela Svitáková

Kateřina Vaněčková

Kateřina Suchánková

Matyáš Tuháček

Petr Hochman

Kinga Szewczuk

Šimon Povolný

Jonáš Fér

Nikola Košnářová

DĚTI A MÉDIA

Naše úvahy na téma vlivu současných médií na děti:

Řekl bych, že dneska se děti dívají mnohem více na televizi, než např. před pěti lety. Proč? Dnes je prostě zvyk, že dítě přijde do školy a řekne: „Kdo se do týdne nepodívá na Pána Prstenů je srab!“ Také sama televize děti k neustálému dívání nabádá, například tím, že mezi horory neustále pouští reklamy na hračky. Nebo třeba věta: „Tento film není vhodný pro děti, takže pěkně vyčůrat, pomodlit a spát!“ mě vždycky donutí se na film podívat. Podle mě je zírání do televize hod-

ně zábavné, i když nevím na který film se dívám. Prostě si pustím telku, zvolím program a jedu třeba dvě hodiny koukání „doblba“. Prostě mě to baví a stejně to dovedu i s počítačem. Také není nejlepší, když seznam napíše článek: „Dva kluci brutálně utýrali štěně...“ a každý si to tam může prohlídnout. Ale přesto je dobré, když se dítě podívá na zprávy, poslechne si rozhlas nebo třeba přečte knížku. No a tím chci říct, že dívání na televizi a do počítače nelze zastavit, ale dítě musí vědět samo, že si zničí život. Ale jistě to není tak hrozný jako třeba za sto let.

Jaký má podle vás televize vliv na děti? Měli by rodiče televizi sledovat se svými dětmi a bavit se s nimi o tom, co tam vidí?

Michaela Kubíčková

Poděbrady

Já si myslím, že má velký vliv na děti. Kriminálky by se neměli vysílat v odpoledních hodinách, ale po 22 hodině. Pokud rodiče vědí o tom, co jejich děti v televizi sledují, měli by se s nimi o tom bavit. Teď si myslím, že jsou dobré ty spoty, které běží v televizi. Ty proti tomu, aby se děti dívaly na nevhodné pořady.

René Slauka

Poděbrady

Hloupý vliv, protože v televizi dávají hloupé pořady přerušované hloupými reklamami. Dá se tomu zabránit vypnutím televize. Já sám mám rozbitou televizi, která se sama po 15 vteřinách vypne. Moje děti se dívají na internet. Myslím

si, že je hloupé se s dětmi o obsahu televizi bavit. Televize je hloupá sama o sobě. Málokdy je tam něco slušného. Je hloupá, protože ty příběhy v životě, které probíhají opravdu, dopadnou jinak než v televizi. Proto je to hloupé, ne že by tam byla krev a násilí. To je i v přírodě. Ale ten příběh vymýšlel nějaký hloupý člověk, který to chtěl mít rychle hotové a chtěl si získat slávu a peníze. I reklamy jsou blbě, protože nám říkají něco, co vůbec není pravda.

Jan Krčmařík

Sojovice

Jenom dobrý vliv, věřím tomu. Mám děti rád. Nechal bych je na televizi koukat bez dozoru, když se udělají určitá opatření. Jako je například blokování určitých kanálů a podobně. Až budu mít vlastní děti, budu tohle ředění informací využívat, ne nějak přehánět, ale v mezích. Určitě jim nepovolím věci, jako je brutalita a věci po desáté hodině večer. Záleží na věku dítěte. Když dítě uvidí něco co by nemělo, určitě se s ním o tom budu bavit. Když děti používají něco, o čem nevědí a říkají věci, kterým nerozumí je to špatně.

Martina Nováková

Poděbrady

Velký vliv, v posledních letech spíše negativní. Mám teprve dvouleté dítě, které ještě nesleduje ani pohádky, zatím jsme se bez toho obešli. Myslím si, že rodič by měl zasahovat do vnímání televize dítětem a v budoucnu budeme sledovat televizi spolu.

Vlasta Hofmanová,

Poděbrady

Moc dobrý vliv ne. Mám dvě vnučky, dvanáct a deset let, takže vím, co to obnáší. Hlavně si uvědomit, na co je nechat se dívat. Kontrola ze strany rodičů by tam určitě měla být. Když přijdou na návštěvu, nechám je se dívat, ale potom si povídám o životě.

Zachovejte klid! Hlavně žádnou paniku.

Poděbrady: Tato slova k nám před chvílkou pronesl velitel zásahu. Co se to děje? Všichni se zmateně díváme jeden na druhého a nikdo pořádně netuší, o co jde.

Abych vám objasnila situaci: naše třída se stala součástí nácviku evakuace výletní lodi Král Jiří, která proběhla v pátek 7.10.

Když jsme se tuto radostnou novinu dozvěděli, byli jsme přímo nadšení, protože jsme se vyhnuli písemce z matematiky a navíc to znělo jako velké dobrodružství. A zatím to opravdu jako dobrodružství vypadá.

Naše parta a pár lidí tvoří cestující v podpalubí. Starší občané jsou na palubě.

Vypluli jsme a před malou chvílí se z kabiny kapitána začal valit hustý dým. Všichni se snažíme nepanikařit, ale některým to moc nejde. Cizí lidé, kteří jsou s námi v podpalubí paniku přímo vyvolávají a někteří jedinci

6 z naší třídy se nenecha-

jí dlouho přemlouvat a panikaří, co nejvíc to jde. Jeden můj nejmenovaný spolužák (Vítek) chce skočit z lodi do vody, aby neumřel. Proto si z kapes vyndává všechny věci a snaží se dostat na palubu, aby mohl skočit. U dveří, které vedou ke schodům však stojí hasič a hlídá nás, abychom nedělali problémy ještě na palubě. Najednou se ozve jedna stará paní: „Asi mám zlomenou nohu!“ Hasič proto neváhá a běží paní na pomoc. Této příležitosti se ale okamžitě chopí moji spolužáci a utíkají na palubu, ze které už jsou starší občané evakuováni zvedací plošinou. Hasiči spolužáky, kteří utekli přivádějí zpět do podpalubí a nová vlna paniky způsobuje, že se někteří křečovitě drží stolu, jiní si zpívají, další rozebírají jak ten a ten hasič vypadá a v neposlední řadě spolužačka říká: „Těhotné by se měli evakuovat jak první!“

Tato věta nás pobavila, ale hasiči jsou stále v pozoru a snaží se nás nějakým způsobem dostat z lodi pryč. Podpalubí se bude evakuovat hasičskými čluny a paluba zvedací plošinou. Mezi tím se na břehu shromažďují jednotky hasičů, policistů a záchranné služby. Panika v podpalubí se pomalu uklidňuje, ale všichni už chceme být venku. Lidé z mé třídy vymýšlejí další a další způsoby jak se co nejrychleji dostat ven. Někteří proto vyskočili z lodi rovnou na břeh, aby si urychlili čekání. Toto by v realu, ale nebylo možné. Lodi se totiž v našem případě podařilo zůstat blízko břehu.

Konečně přichází hasič a podpalubí se začíná evakuovat čluny. Mého dalšího nejmenovaného spolužáka (Honzu), ale zastihla nová vlna paniky. Proto se chytil stolu a začal protestovat,

že nikam nepůjde. Hasiči si s ním, ale lehce poradili. Dva z nich ho vzali a odnesli do připraveného člunu. Já a další skupinka lidí jsme nyní evakuováni také a protože paluba už byla evakuována, tak máme možnost se dostat na břeh zvedací plošinou. Když jsem společně s kamarádkou vystoupila na břeh, hned se nás ujímají policejní psychologové a je nám poskytnuta konzultace a nabídnuta lékařská pomoc.

Konečně je evakuovaný i poslední spolužák a my se pomalu ubíráme zpátky do školy. Písemce z matematiky jsme se sice vyhnuli, ale jenom ten den. V pondělí už nás matematika čekala s plnou parádou.

Petra Geldnerová

Rozhovor Katky Vaněčkové s režisérem Divadelního spolku Jiří Poděbrady **Ladislavem Langrem**:

V kavárně panovala příjemná atmosféra a já se chystala na svůj první rozhovor s jedním z nejmávanějších osobností Poděbrad. S panem Ladislavem Langrem. Náruživým ohotníkem, režisérem, novinárem a především starostou Poděbrad. Zajímala mě spousta věcí a byla jsem zvědavá, co se dozvím nového. Po příchodu pomenšího, usměvavého pána, jsme mohli začít.

Kdy jste začal spolupracovat se spolkem a jaká byla vaše první role?

V době, když jsem začal spolupracovat se spolkem, nebyly moje vztahy s tehdy hlavním režisérem panem Pavlíčkem příliš přátelské. On mě nebral, a když mě nebral, tak já nebral ani jeho. Takže já, i když jsem se snažil, neměl jsem moc šanci, protože on měl okruh lidí, se kterými spolupracoval. Protože se moje rodiče znali s panem Pavlíčkem, jednou když se potkali, ptali se, když ten kluk chce hrát divadlo, tak proč ho nevezmeš k sobě do nějaké hry. Takže mě, jako sedmnáctiletému, nabídl roli v Evženu Oněginovi. Já jsem zajásal. Již předtím jsem hrál s dramatickým kroužkem a tak podobně.

Takže Evžen Oněgin, roli Pěťuškov. Když jsem to přečetl a konečně na třicáté deváté stránce našel svoji postavu, zjistil jsem, že moje první role v Divadelním spolku Jiří, jménem Pěťuškov má asi dva řádky.

To byla celá moje role. Takže to byla trochu pomsta, od pana Pavlíčka. S těmito čtyřmi verši samozřejmě vyžadoval, abych byl na každé zkoušce, abych tam dělal to křoví, které bylo potřeba. Takže se vztahy příliš neupevnily. Pak jsem si však ještě zahrál pár rolí s jinými režiséry, například s panem Kolodějem. V roce 1987, kdy jsem byl v Praze na vysoké, jsem napsal komedii Jak vykrást banku, kterou jsem tady režíroval a tu pak po 25 letech režíroval Honza Nováků, takže to byly moje začátky v DSJ.

Co pro vás spolek a lidé v něm znamenají?

Samozřejmě jsou to lidé, které znám téměř jako svoji rodinu. Když je dlouho nevidím, tak se mi po nich stýská, a rád se s nimi setkávám i mimo divadlo. Někdy se máme rádi, někdy se hádáme, někdy si lezeme na nervy, někdy se milujeme. A spolek pro mě znamená možnost realizace nějakých těch kulturních aktivit, protože tady jsou lidi stejně potrhlí, jako já. A je snazší je přetáhnout na tu moji stranu myšlení, protože moje názory jsou tady realizovatelné, zatím jsem je vždy přesvědčil.

V roce 2000 jsem se znovu vrátil do Poděbrad, protože rok předtím jsme zažili několik happeningů. Například Vítání jara, představení rekonstrukce vyhoření divadla, které vyhořelo v roce 1937 a 24 hodin čtení. To byly první kroky, po kterých v roce 2000 přišlo na řadu Deset malých černoušků, ještě v zámecké zahradě.

A to byla nejkrásnější doba, to všichni byli nadšení divadlem, nikdo neprotestoval, všichni byli nadšení a chodili na zkoušky, všichni uměli text včas,

všichni byli spokojeni, všichni byli nadšení a pak se tahle situace už nikdy nezopakovala. Teď už nechodí včas na zkoušky, zažívají se, text neumějí, remcaj, reptaj a každý, kdo přičuchne k divadlu si po první roli současně myslí, že by mohl být národním umělcem. Ať už v pozici režiséra nebo herce.

Divadlo je především o pokoře a to platí jak pro profiky, tak pro amatéry a bohužel, jak profici, tak amatéři si to neuvědomují. A ti, kteří si to uvědomili a včas, tak ty mají šanci dostat se dál. Protože bez pokory se nic dělat nedá. Když nebudu pokorný a budu si jen myslet, že když jsem teď ten, co řídí město, tak to je cesta do pekel.

A na co se můžeme těšit do budoucna?

Nevím, co plánuje spolek, ale já chystám divadelní komedii, kterou jsem napsal, jmenuje se Na drátě klokan. Je to crazy komedie ze současnosti. Všem účastníkům komedie se líbí a řekl jsem si, že podobně jako v roce 2004, zkusíme získat do toho profesionála na hlavní roli, to byl tenkrát Otakar Brousek, také jsem ho oslovil, ale on v podstatě hraje v Ulici a ještě má nějaké zdravotní problémy, takže se omluvil. A od té doby sháním, již jsem se bavil s Mirkem Tábořským, s Vladykou, bavil jsem se s Ondrou Vetchým. Teď komunikuji s Igorem Barešem, který mi byl doporučený. Všichni tu moji hru přečetli, všem se moc líbila, ale řekli, že je to náročná role a na to, aby si odskočili k ochotníkům je to na ně moc práce. Za málo peněz, moc muziky.

Mám ještě tři čtyři herce, tak uvidíme, jak to dopadne. Rozhodl jsem se, že když se nepodaří získat ten profesionální hlavní představitel, nebude se hrát, dokud někoho nenajdu, protože té hře by to velmi pomohlo. Na rovinu, když budou ochotníci dávat Shakespeara nebo Moliéra, lidé si řeknou: „Tak jsou to sice ochotníci, ale je to aspoň Shakespear...“ Ale jsou to ochotníci a dávají ještě nějakého Langra... Ale když si řeknou, že tam hraje ten profík. Pak třeba zjistí, že ta komedie je docela povedená.

Jaký si myslíte, že jste režisér? Jak na herce, podle vás, působíte?

Výborný. Myslím, že jsem nejlepší. (smích) Ne, takhle. Z mého pohledu, ochotnická režie je z osmdesáti procent organizátorství a z dvaceti nějaké to umění. U profesionálů může být režisér z osmdesáti procent umělec a dvaceti procent organizátor, protože mu tu organizaci zabezpečí tým kolem něj. Tady co si sám režisér nezorganizuje, nemá. Takže, bohužel většina energie v ochotnickém světě se musí vynakládat na organizaci, počínaje tím, aby nám herci včas přišli, aby měli vše, co mají mít, aby se ta bota hodila ke kostýmu, aby ti herci věděli, kdy mají nastoupit, co mají říct a to se pak ten režisér mění i v kulisáka, protože staví, nakládá, odnáší, přenáší, a na to umění moc nezbývá.

Ríká se, že rozdíl mezi profesionálem a ochotníkem je v tom, že profesionál musí vždycky zahrát to divadlo dobře a ochotník ho jen může dobře zahrát. Nedokáže roli fixovat do té míry, jako profík a pak se říká, že je režisér geniální a herec mu to zkazil.

NA KONCI DUHY

Gerarda probudil zvuk jeho nastaveného budíku. Toho proradného stroje, který mu svým vyřváváním oznamuje, že je čas probudit se ze snů a vrátit se zpátky do té nechutné reality, kde ho nikdo nemá rád a je sám. Vydává se teda cestou do školy. Cestou potká místní feťáckou sebranku a opět dostane pořádnou nakládačku. Neví co jim udělal, proč ho mlátí? Vždyť nijak neprovokuje. Nebo že by.... Ano... Gee je tak trochu bisexuál....ale není to jedno? Kluci, holky.. Hlavně že to dejchá a teče tomu krev! Nejdůležitější je ale srdce, které tu krev pumpuje!

Gee dobře ví co ho čeká ve škole. Zase zapomněl na úkoly a na všechny referáty, které měl mít. Na co taky? K čemu jsou takovéto úkoly? Vždyť lidi jen deprimují a ubírají jim čas. Říkáte si, co asi zakomplexovaný teenager může dělat. Gee moc rád kreslil. Taky že to velmi dobře uměl! Kreslil už jako malý, když ho to naučila jeho babička, která pro něj byla vždy oporou. Bohužel před dvěma lety zemřela a malý

Gerárdek se musí postavit na své vratké nožky

10

zcela sám. Rodiče jsou rozvedení a Gee žije i se svým bratrem, s matkou. S potěšením jí říkají mére, protože je umělkyně a nějaký ten pseudonym by to chtělo! Ale že by zase uměla zpívat? Když ji něco vyruší, její ječák by vzbudil i mrtvolu! Gerard ji má rád, to ano, ale oporou mu není. Jeho bratr vlastně také ne. Jmenuje se Mickey a je mladší. Má zvláštní zalíbení v jednorožcích. Nemyslete si, mladší je jen o pár let. Myslím, že mu je teď 15. Navštívil s tím i psychologa, ale moc platné to nebylo. Nikdo si s tím neví rady. Co s dospívajícím děckem, jehož pokoj vypadá jako uprostřed duhy? Leda do ústavu! Ale mére si myslí, že by to stejně nepomohlo. To tak, vždyť je ještě v dospívání, třeba se to spraví. „Ahoj Mickey!“ zaklepal Gee na jeho dveře, i když v nich už stál. „Jéé ahoj Gee! Podívej se! Koupil jsem si novou videohru s jednorožcem!“ a máchal Geemu před nosem obalem od čehosi růžového. Gee ho asi nikdy nepochopí. Ale věc, kterou asi nikdy nepochopí, je zároveň ta, že Mickey je velmi oblíbený a má spoustu kamarádů.

Gee se zavřel u sebe v pokoji a začal přemýšlet. 'Jsem úplně jiný než Mickey. Můj pokoj je temný, s černými závěsy, malířským stojanem a spoustou depresivních věcí. Přesto se ve svém pokoji cítím příjemně a uklidněně. Čím to je?? Vlastně Mickeyho obdivuju. Je sám sebou a za svou víru v jednorozce se nestydí. Mnozí by se od něj měli učit! Jsem tak sám... myslím že kromě mére a Mickeyho mě nikdo nemá rád... I otec se na mě vykašlal! Vlastně nevím proč... vždycky říkal, že je pyšný na to, že jsem jeho syn... Asi změnil názor.

Stále si připadám osamnělý ... Myslím, že přichází má každochvilková deprese.. Vždyť nemám ani kamarády! Všichni říkají, že jsem moc pesimistický, negativní a nevím co ještě! Znají mě snad? Proč mě soudí? ... Já už na to nemám! Kde má mére, sakra, ty žiletky?!.....NE! ... Tohle už dělat nebudu!! Ještě by se naplnily pomluvy o sebevražděným Gérardkovi!!

Takhle přemýšlel asi hodinu, když se začalo stmívat. Tmu měl Gee moc rád. V tuhle dobu totiž po venku nechodí moc lidí a on si může v klidu urovnat své myšlenky, kterých je mnoho.

Park je také jeho oblíbené místo

na kreslení! Je tu spousta inspiřujících podnětů. Na podzim je tu spousta krásného, barevného listí a na jaře je tu spousta uklidňující zeleně.

Gee to tu měl rád. Jako malý si sem s bratrem chodil hrát. Když už trochu vyrostl, chodil sem jen tak přemýšlet. Vždy si tu připadal útulně. Měl tu své místo v koutě, daleko od ostatních.

Daleko od všech problémů a všedních útrap. Snažil se tu prostě na všechno zapomenout a myslet na něco pozitivního. Upřímně řečeno, o to mu ani moc nešlo. Většinou myslel buď negativně, nebo realisticky. Ale vlastně to vyjde nastejno. Dnešní doba je na Geeho zkažená, pesimistická a obecně celá negativní. Jediná pozitivní věc této doby je láska, to by ale Geeho musel někdo mít rád.

„Ahoj, můžu si přisednout?“ oslovila Geeho nějaká dívka. „Oh, ano...jistě!“ odpověděl Gee rozpačitě. Bylo mu to nějaké podezřelé. Vždyť se s ním nikdo nebaví a dívka už vůbec ne!

„Ty jsi Gerard, vid’? Já jsem Helena.“ řekla dívka s milým výrazem. Geemu připadala sympatická. Měla na sobě nějaké ghotic oblečení a měla černě podmalované oči.

„Ano, to jsem. Helena? Tak se jmenovala má babička.“ odpověděl Gee se smutkem v hlase. „Víš, slyšela jsem, že moc hezky kreslíš, tak jsem se tě chtěla zeptat, jestli bys mi třeba nedával soukromé hodiny,“ řekla s jistou nadějí v hlase.

„No..proč ne?“ odpověděl Gee, protože nemohl přijít na žádnou výmluvu. Helena byla sympatická dívka v jeho věku tak si řekl, že by přeci jen v této době mohl najít sebeurčení a cíl. Helena byla samozřejmě nadšená, protože kladnou odpověď ani nečekala: Ve škole a obecně ve městě se traduje, že je Gerard zapšklý šprt, který nemá rád lidi a v životě by nikomu nepomohl, kdyby z toho také něco neměl. To ovšem nebyla pravda! Gee lidem rád pomáhal, nic za to nechtěl. Jen nikdy nemohl pochopit, proč by měl pomáhat lidem, kteří ho každý den ignorují, nebo si z něho dělají srandu. To bylo samé Emo, psychouš a podobně. Lidé jsou jen nevděčná stvoření! Helena byla ale výjimka. „Kdy by se ti to hodilo? Mohli bychom začít co nejdříve“ usmála se Helena. „No...Můžeme se sejít zítra po škole a já ti ukážu svůj ateliér.“ odpověděl Gee.

„To by bylo skvělé! Vždy jsem chtěla mít svůj ateliér a chtěla

jsem psát komixy! To si myslím že by mě bavilo! Fiktivní postavičky, superhrdinové a podobně! No není to úžasné?“ „Ty čteš komixy?!“ podivil se Gee.

Helena asi opravdu nebude tak zkažená, jak si Gee na první pohled myslel. Helena byla docela pěkná dívka a tak si na první pohled Gee myslel, že to bude nějaká namyšlená pipinka, která ho chce jen vodit za nos!

*Povídka a kresba
Danči Svitákové
Pokračování příště*

„Mami, já nechci jít do školy! Prosím, můžu zůstat doma? Prosím!“ aneb šikana na školách

Myslíte si, že šikana v posledních letech upadá? Opak je pravdou. V dnešní době je šikana stále častý problém především na základních školách. Rodiče na svoje děti nemají tolik času a proto v obvyklých případech na dětech ani nepoznají, že by je někdo mohl šikanovat.

Šikana může být fyzická i psychická. Na fyzickou šikanu lze v některých případech přijít snadněji, protože dítě má modřiny nebo jiné známky týrání. Psychickou šikanu můžete poznat, když se dítě nechce do školy nebo když se poslední dobou chová jinak než obvykle.

Nejdůležitější je, se i přes nedostatek času s dítětem bavit o tom, jestli mu někdo neublíží. S šikanou se v dnešní době setká více jak pětina žáků a to jsou jen případy, o kterých se ví.

V mém případě se to nikdo nedozvěděl. V období od první do třetí třídy ZŠ jsem byla šikanována svými dvěma spo-

lužačkami. Braly mi věci, ať už se jednalo o oblečení nebo různé drobnosti. Psychicky mě ponižovaly a já jsem to nikomu neřekla, protože jsem se jich tolik bála. Ve třetí třídě se to nějakým způsobem změnilo a z těch dvou se staly moje dobré kamarádky.

Od té doby, ale dávám pozor na děti v mém okolí a zajímám se o to, jak se jim daří ve škole a jestli tam mají kamarády.

Prosím mluvte s dětmi ať už jsou vaše nebo ne o tom, jestli je tento problém netrápí. A pokud jsi tím, kdo je šikanován, neboj se to říct někomu, komu věříš!

Petra Geldnerová

Fala a Leo

„Mami, mami! Podívej, co jsem našla, že je to prstýnek... a moc krásný prstýnek...!“ Malá holčička přiběhla ke své matce. Byla jí nápadně podobná, tmavě hnědé vlasy dívky splývaly do půli zad a šedé oči nedočkavě upíraly zrak na matku.

„Opravdu, je to velmi pěkný prstýnek,“ řekla žena a vyzvedla dívku na svůj klín, vzala dívčinu malou ručku a prstýnek na ni navlékla. „Moc ti sluší,“ dodala s úsměvem.

Holčička se však zavrtěla. „Je mi velký, mami.“

„Neboj, až trošku povyrosteš, bude ti. Nech si ho, Raffaello, bude ti připomínat tenhle den.“ Holčička jen nedočkavě kývla, schovala si prstýnek do kapsičky ve svých zelených šatech a zase se rozběhla do sluncem prosvíceného lesa, hrát si s ostatními dětmi. Matce se na tváři zračil úsměv. Úsměv, který má každá matka, když vidí své dítě šťastné. „Kéž bys byla šťastná navěky, Raffi. Věř, že jednou ti ten prstýnek bude připomínat chvíle, kdy jsem byla ještě s tebou,“ řekla potichu a do očí jí vhrkly slzy, ale hned je zahnala, když viděla, že dívka běží zase zpátky.

„Mami, můžu ukázat Herrin svoje hračky?“

„Určitě, dnes můžeš skoro všechno, máš přece už páté narozeniny a to je velké výročí.“

Pohládila matka svojí dceru po tmavých vlasech. Fala se ještě víc rozzářila a rozběhla se zase zpátky ke své kamarádce, která stydlivě čekala kousek od dřevěné lavice, kde seděla Raffaelina matka. Obě se rozběhly do domu, který vypadal, že vystupuje z bílé skály. Kamenné sloupy se leskly a pableskovaly v záři zapadajícího slunce.

„Podívej se, tohle jsem našla...“ řekla Raffaella, když se dostala dovnitř a vytáhla prstýnek z kapsičky.

Herrin se nevěřicně na prstýnek zadívala: „To jsi opravdu našla? A kde?“

„To bys chtěla vědět, vid’?“ zasmála se Raffaela a v jejích šedých očích se šibalsky zablýsklo. „Tak, to ti teda doopravdy neřeknu!“

„Řekni, kde jsi ho našla, prosím.“

„A ne, ne, ne, neřeknu!“

„Řekni, no ... a když mi to řekneš, něco ti dám. Co budeš chtít?“

„Dej, mi ten drahokam co jsi nade mnou vyhrála ráno. Ten se mi líbil.“ Drahokam, pro zdejší děti, nic neznamenal. Nebyl nijak cenný, byl všude, stačilo se podívat na zem a hned se jich tam pár zalesklo.

„Dobře, dám ti ho.“ Kamarádka Herrin podala Raffaele malý drahokam.

„Děkuju a ten prstýnek jsem našla, za našim kamenem. Prostě tam ležel, bylo toho tam víc, ale mě se líbil jen tenhle a tak jsem to tam nechala.“

„Raffi, Herrin!“ ozval se příjemný ženský hlas. Obě dívky se za ním otočily.

„Děje se něco mami?“ zeptala se Raffaela.

„Ne, Raffaelko, neděje se nic. Jen jsem vám přišla říct, že je už pozdě a Herrin by měla jít domů. Chceš, aby tě Raff doprovodila?“ zeptala se vlídně matka a pohladila Herrin po slámových vlasech.

„Ne, to je v pořádku. Já půjdu sama. Tak ahoj!“ Herrin se ještě otočila a zamávala. Raffaela dobře věděla, že se jde podívat ještě za kámen, kde sama našla těch pár cenností.

„Pojď, a ty se omyješ a půjdeš spát,“ ozvala se po chvíli matka.

„Tak dobře mami, omyju se sama. Dobrou.“

Obě se objaly. Byl to jejich malý rituál. Vždy to tak dělaly. „Musíme se rozloučit, nikdy nevíme, co nás zítra čeká.“ Pronesly obě najednou a zasmály se.

Než malá Raffaella usnula, prohlédla si naposledy prstýnek, který našla. Byl krásně zdobený. Raffaele se zaleskl do očí rudý kámen, prořatý malou stříbrnou růží.

O dvacet let později

„Vstávejte. Je před rozbřeskem!“ třásl dvaceti-pětiletou dívkou malý mužík. „No tak, nebudu vás příště budít, nikdy vás neprobudím,“ založil skřítek ruce.

„Už jsem skoro vzhůru...“ ozval se ospalý dívčí hlas z postele.

„Skoro vzhůru... skoro vzhůru, stejně mi pak zase usnete,“ reptal mužík.

„Už vstávám, Krone... už vstávám.“ Dívka se posadila na postel, narovнала se a zamžourala do slunečního světla, které vpouštělo do místnosti okno vytesané ve skále.

„Bez tebe bych vážně nikdy nevstala, jsi můj budíček,“ usmála se na trpaslíka, který netrpělivě naklepával pomačkaný polštář. Dlouhé tmavě hnědé, rozpuštěné vlasy dívce splývaly dolů po sněhově bílé, prosté košilce. Jemné dívčí rysy jí šly k šedým očím a plným rudým rtům. Měla viditelně vystouplé lícní kosti, ale přesto byla svým způsobem krásná.

Zadívala se dobrácky na mužíka. „Kdybys nebyl trpaslík, myslela bych, že jsi chůva.“ Dobromyslně zavtipkovala na jeho účet.

Ten si jen něco zabrblal do vousů a pokračoval už naučenou řečí: „Vy víte paní, že jsem váš věrný sluha, a že bych nehradil, snad ani po smrti. Vždyť to víte a navíc, to vy jste chtěla, abych vás probudil o něco dřív, než jindy. Jestli si nepamatujete, zavolal vás král na jeho dvůr. Čeká nás třídní cesta tam a třídní cesta zase zpátky a pak cesta tam, kam nás pošle.“

Dívka se usmála: „Já vím, Krone.“ Zvedla se, protáhla a ještě než odešla z pokoje, otočila se za trpaslíkem.